

opusdei.org

Numerair of geassocieerd priester: Zodat anderen kunnen schitteren

Een artikel over de priesters, geïncarneerd in de Prelatuur van Opus Dei: een missie van dienstbaarheid gewijd aan het bevorderen van de heiligheid en het apostolaat van de andere leden van het Werk en van degenen die deelnemen aan de activiteiten van Opus Dei.

2-9-2024

Het avontuur van de twaalf apostelen begon toen ze zagen dat Jezus tijdens een bruiloft water in wijn veranderde. Later zagen ze hoe Hij zondaars vergaf en zieken de handen oplegde. Ze werkten actief mee om de menigte mensen te voeden en luisterden naar het discours over het brood des levens. De barmhartigheid voor alle mensen was een dagelijkse les voor de groep die Jezus had gekozen om zijn volgelingen te zijn, mannen en vrouwen die Hem enthousiast vergezelden.

Na drie jaar kwamen de apostelen naar Jeruzalem voor het Pasen. Ze brachten de kostbare ervaring mee van al die tijd samen met de Heer, maar hun geloof was nog niet rijp: het ontbrak hen aan de les van het

kruis en aan de aanschouwing van de verrezen Heer. Die dagen zou Jezus in het Bovenzaal voor hun ogen de Eucharistie instellen. En juist daar, in die zaal, zou Hij ze tot priester wijden, zodat ze zijn offer van liefde door de eeuwen heen zouden voortzetten.

"Doet dit tot Mijn gedachtenis" (Lc 22,19): deze woorden, die in hun hart gegrift stonden, hebben ons met al hun kracht bereikt. Vanaf dat moment herhalen de priesters deze, in gehoorzaamheid aan dit gebod, met bewondering en dankbaarheid tijdens de eucharistieviering. Jezus legt het meest heilige – zijn lichaam en zijn bloed – in de handen van normale mensen, en stuurt ze uit om *te binden en te ontbinden* op aarde, in de uitoefening van zijn priesterlijke taak ten behoeve van de mensen (vgl. Mat 6,2.5.16). Door Christus' wil is dit ambtelijk priesterschap een

essentiële realiteit: er zou anders geen Kerk zijn.

Priesters met het charisma van 2 oktober^[1]

Laten we nu een sprong in de tijd maken van Jeruzalem in de eerste eeuw naar Madrid in de twintigste eeuw. Het Opus Dei staat nog in de kinderschoenen en de heilige Jozefmaria deelt dat ontluikende charisma met enkele bevriende diocesane priesters die hij vraagt om medewerking bij de taken die hij op zich neemt. De meerderheid van deze goede priesters zal zich echter niet het licht kunnen eigen maken dat God aan de heilige Jozefmaria heeft gegeven, en na verloop van tijd zullen zij zich distantiëren van zijn activiteiten^[2]. Het is dan dat de stichter begrijpt dat de priesters die deze familie nodig heeft met volledige toewijding zullen moeten voortkomen uit de leken die zich

aansloten bij die roeping en deze zelf beleefden. Al snel begon hij aan sommigen van hen te vragen of ze met alle vrijheid bereid waren Gods roeping tot het priesterschap in overweging te nemen, om de familie die zojuist geboren was op een nieuwe manier te dienen. Jaren later, in 1943, zal de heilige Jozefmaria een goddelijke inspiratie ontvangen dat de weg zal bepalen om hen in het Werk te incardineren; en vanaf 1944 zullen talloze gelovigen in min of meer talrijke groepen de priesterwijding gaan ontvangen. Enkele decennia later, na de dood van de heilige Jozefmaria, met de zalige Alvaro aan het hoofd van het Opus Dei, zouden ook enkele geassocieerden voor het eerst de wijding ontvangen.

De heilige Jozefmaria zal drie brieven schrijven voor zijn priesterzonen, waarin hij de specifieke kenmerken van het

priesterschap van deze numerairs en geassocieerden in het Werk^[3] schetst. Toen hij in 1956 met het schrijven van de derde van deze brieven begon, waren er dertien jaar verstreken sinds de wijding van de eerste drie, Alvaro del Portillo, José Luis Múzquiz en José María Hernández Garnica, en waren er al meer dan 150 numerairs tot priester gewijd. In deze documenten vinden we antwoorden op de belangrijkste vragen: wat is hun specifieke identiteit, wat is hun pastorale missie en, ten slotte, welke levensstijl hebben zij, gegeven hun roeping in het Opus Dei.

Alles verandert en alles blijft hetzelfde

Al voordat zij hun mogelijke roeping tot het priesterschap onderkenden, hebben de numerairs en geassocieerden de gave van het celibaat omarmd met het volgen van

hun roeping. Vóór hun wijding heeft de goddelijke roeping hen ertoe gebracht het verborgen leven van Christus na te volgen door jaren van intensieve arbeid en evangelisatie. Gewone christenen proberen, net als iedereen in het Werk, te leven met een ware priesterlijke ziel: ze bieden God hun hele bestaan aan als een levend, heilig offer, dat Hem welgevallig is (vgl. Rom 12,1), en delen het leven van Christus mee aan zoveel vrienden en kennissen. Wat betekent het priesterschap dan voor deze celibataire mannen die jarenlang hebben geprobeerd als apostelen op hun werkplek te leven?

Enerzijds verandert het alles, omdat de transformatie die het sacrament teweegbrengt radicaal is. De priesterwijding geeft een nieuwe betekenis aan hun leven, het maakt hen tot dienaren van Gods mysteries (vgl. 1 Kor 4,1); het bekleedt hen met een nieuwe zijnswijze en positie in

de wereld, die het ene priesterschap van Jezus Christus belichaamt (vgl. Heb 5,1). Ze zijn gewijd, met woorden van de heilige Jozefmaria, “*sacerdos-sacerdos*, 'priester-priester' te zijn, niets meer en niets minder, honderd procent.”^[4] Maar terwijl *alles verandert*, verandert *niets* van de essentie van hun roeping tot het Werk. In ieder geval worden hun overgave aan Christus en hun toewijding aan de Kerk herbevestigd. Daarom lijdten de numerairs en geassocieerden die in het Werk tot het priesterschap zijn geroepen niet aan "een *identiteitscrisis*; hun roeping tot het Opus Dei blijft onveranderd en intact"^[5].

Vanaf zijn tijd als seminarist heeft de heilige Jozefmaria de identiteit van de priester als dienstwerk opgevat. "We willen slechts dienen"^[6]: dat was zijn eigen levenservaring. In 1930, een paar jaar nadat hij tot priester

was gewijd, vroeg iemand hem naar details over zijn toekomstige *priesterlijke carrière*. De heilige Jozefmaria schreef deze notitie voor zichzelf: "Het priesterschap – zei ik hem – is geen carrière, het is een apostolaat! —Zo zie ik het. En ik wilde het in deze aantekeningen opnemen, zodat ik, met de hulp van de Heer, het verschil nooit zal vergeten"^[7]. In de bovengenoemde brief uit 1956 benadrukte de heilige Jozefmaria dit verlangen vanaf de eerste regel: "Jullie zijn gewijd, mijn priesterzonen, om te dienen. Laat ik beginnen met de herinnering dat jullie priesterlijke missie een missie van dienstbaarheid is. Ik ken jullie, en ik weet dat dit woord – dienen – jullie inspanningen jullie hele leven samenvat, en jullie trots en mijn vertroosting is"^[8]. De vitale horizon van de priester is, kort gezegd, het herhalen van wat Jezus deed tijdens het Laatste Avondmaal: knielen aan de voeten van zijn vrienden.

Knielen om de leken te helpen in hun roeping

Pedro Casciaro herinnert zich hoe de heilige Jozefmaria hem op een dag uitnodigde om de tijd te nemen om de roeping tot het priesterschap te overwegen. Toen hij besloot dat dit pad inderdaad voor hem zou kunnen zijn, vertelt hij hoe de stichter van het Opus Dei, naast hem geknield in de kapel van het huis waar ze waren, naar de rode loper aan de voet van het altaar wees en hem zei: "De priester moet als dat tapijt zijn; daarop wordt het Lichaam van de Heer geconsacreerd; hij staat aan het altaar, ja, maar dat is om er te dienen. Bovendien staat hij daar zodat anderen zachtjes kunnen treden, en zoals je ziet, hij klaagt niet, hij protesteert niet... Begrijp je wat het dienstwerk van de priester is? Je zult zien dat je hier later in je leven over zult nadenken"^[9].

In het geval van de numerair of geassocieerd priester bestaat de fundamentele inhoud van dit dienstwerk uit het zich beschikbaar opstellen jegens zijn zussen en broers –knielend!— om hen te helpen hun zending te realiseren. De nieuwe plaats die de priester in het Werk inneemt, kristalliseert zich uit als een dienst aan de heiligheid en het apostolaat van anderen, en dus ook als bewaker van de eenheid die dat mogelijk maakt. Wie heeft er oog voor een vloerkleed? Wie vermijdt het gebruik ervan als het juist de bedoeling is dat anderen zich op hun gemak voelen en beschermd worden tegen de kou van de grond? Als een goed tapijt dat discreet neerligt, blijft de priester van het Werk comfortabel op de achtergrond, omdat hij weet dat hij effectiever is door zijn lekenbroeders te laten stralen: zo vervult hij zijn missie. Zoals de prelaat van het Opus Dei zijn priesterzonen aanraadde: "vooral je

best doen om (...) Jezus Christus eruit te laten springen en de hoofdrol te geven in jullie leven, en dat het in alle gevallen jullie broers en zussen zijn die opvallen, niet jullie."^[10]

Dit verlangen om te dienen komt tot uiting in veel details. Het is normaal in het Werk dat de priester zich niet laat dienen om het feit dat hij priester is, maar eerder omdat hij één meer is te midden van zijn broers^[11]. Bovendien voelt hij zich “meer verplicht dan anderen”^[12] om met vreugde te dienen, en deze houding vermijdt elk mogelijk spoor van klerikalisme in de levensstijl van de mensen van het Opus Dei.

Vier taken van een missie

Keren we nu terug naar de scène in de Bovenzaal om Jezus' optreden te bekijken: laten we beschouwen hoe Hij het enige priesterschap uitoefent waaraan alle andere priesters deel hebben. De Meester knielt en neemt

een bekken om de voeten van zijn vrienden na de wandeling te wassen. Hij spoelt ze met water, wrijft het stof van de voeten en droogt ze af met de doek waarmee Hij is omgord. Hij doet dit alles kalm, alsof er op dat moment niets belangrijkers te doen is; of beter: *omdat* er niets belangrijkers bestaat. Op dezelfde manier knielt de priester omdat hij zijn broers en zussen wil helpen heilig te worden. Maar hoe verzorg je ze concreet? Welke priesterlijke taken moet hij uitvoeren? Wat is zijn specifieke missie?

"De priesters van de Prelatuur wijden zich, naast alles wat eigen is aan het ministerieel priesterschap in de Kerk met de eucharistie als middelpunt, aan het priesterlijk dienstwerk voor de andere gelovigen en aan priesterlijke zorg voor de apostolische ondernemingen"^[13]. Dit is de missie die zij van de Kerk hebben ontvangen: met zijn

priesterschap deze kleine familie binnen het volk van God in leven houden. Dit betekent enerzijds dat zijn gelijkvormigheid met Christus hogepriester behelst dat het charisma persoonlijk wordt beleefd om ze zo getrouw mogelijk over te dragen: de priester die het beste de geest van het Opus Dei wil belichamen, dient het meest effectief. Bovendien staat zijn priesterschap vooral ten dienste van de heiligheid van de leden van het Werk, voornamelijk leken, en van degenen die deelnemen aan de apostolische activiteiten ervan.

Logischerwijs beperkt de gebruikelijke toewijding aan deze taken de uitoefening van zijn priesterschap zich niet, hoewel het hem ongetwijfeld leidt, want het is de bestaansgrond van zijn ambt. Elk ander priesterlijk werk, hoe belangrijk het ook mag lijken, is secundair, omdat het ondergeschikt

is aan de missie waarvoor hij de wijding heeft ontvangen. "Concreet" – zo voegt de Vader toe, terwijl hij deze taak verder verduidelijkt – "houden ze zich, als afgebakende pastorale missie binnen de Prelatuur, bezig met de viering van de sacramenten van Eucharistie en Biecht, met de verkondiging van het Woord van God, met de geestelijke leiding en met een brede taak van leerstellige vorming."^[14] Laten we deze vier taken van zijn zending nader bekijken.

In de eerste plaats brengen de numeraire of geassocieerde priesters het Werk tot leven door de viering van de sacramenten, in het bijzonder de Eucharistie en de Boete: de sacramenten van elke dag, die het dagelijkse leven van de christen begeleiden. De dagelijkse viering van de heilige Mis vormt de fundamentele taak van de priester: het is de bron waaruit alle kracht

van God voortvloeit. Zoals de heilige Johannes Paulus II schreef: “De Kerk leeft van de Eucharistie. Deze waarheid drukt niet alleen een dagelijkse geloofservaring uit, maar bevat beknopt de kern het mysterie van de Kerk”^[15]. En wanneer een priester werkelijk leeft van de Eucharistie, is dat merkbaar in zijn leven en om hem heen, in de vruchten van heiligheid en apostolische impuls.

De priesters van het Werk besteden ook vele uren aan het sacrament van de Boete. De heilige Jozefmaria wilde dat het biechthoren voor zijn zonen “een overheersende passie en een vreugdevolle beoefening” zou zijn^[16]. Met de vrome praktijk van de Biecht leren we “meer berouw te hebben en daarom meer liefde”^[17]. De priester heeft altijd de mogelijkheid om de barmhartige Samaritaan te zijn voor zijn broeders en voor degenen die naderen tot zijn dienstwerk: hun

wonden te verzorgen, ze met woorden te troosten die zijn doordrenkt van hoop, en de inspanningen voor hun herstel op zich te nemen. Het veelvuldig ontvangen van de sacramenten is de voornaamste kracht van degenen die heiligheid willen brengen naar alle uithoeken van de wereld en naar alle lagen van het leven. Wanneer de priester zijn leven richt op het vergemakkelijken van de toegang tot de sacramenten, wordt hij zich steeds opnieuw bewust van het voorrang van de genade: van het handelen van Jezus zelf in zijn werk. "Me verbergen en verdwijnen dat is het mijne, opdat alleen Jezus moge stralen"^[18]: zo vatte de heilige Jozefmaria zijn priesterlijk werk samen.

Ten tweede is de priester een bedienaar van het Woord, en is zijn "eerste taak, aan allen het Evangelie van God (te) verkondigen"^[19]. In het

Opus Dei bezielt en stimuleert de priester zijn broers en zussen ook met de verkondiging, die erop gericht is om op verschillende manieren de persoonlijke ontmoeting van ieder met Jezus^[20] mogelijk te maken.

Heilige Paulus drukte het met grote duidelijkheid uit: “Wij verkondigen immers niet onszelf, maar Christus Jezus, onze Heer” (2 Kor 4,5). Om de harten van mensen te bewegen moet de prediking vol leven zijn, mensen aan het denken zetten, het hart raken, hoop geven. In het bijzonder is *het hardop bidden* een

bijzonderheid – zeker niet exclusief – van het priesterambt in het Opus Dei, gericht op het bevorderen van de persoonlijke betrekking van elke persoon met God. Om te bidden en te helpen bidden, om de bruggen te tonen die bestaan tussen geloof en leven, om met de gave van talen de behoeften en omstandigheden van anderen te bereiken, moet de priester tijd besteden aan studie,

zodat hij zowel de stijl als de inhoud van zijn woorden kan verbeteren. Omdat de taak van de prediking altijd en alleen bovennatuurlijk is, heeft de priester een volhardende omgang nodig met de heilige Geest, die de harten van de mensen innig begeleidt en hij legt de vrucht van deze bediening van het Woord in diens handen.

Ten derde is de priester een metgezel van de zielen. Zoals de heilige Jozefmaria verzekerde, werd met geestelijke leiding of begeleiding “het Werk begonnen en voltooid; en met dat werk moeten we er vooral continuïteit aan geven”^[21]. Deze taak is daarom essentieel voor de ontwikkeling ervan, maakt deel uit van de kern van het charisma en komt toe aan zowel de leken als de priesters. De priester begeleidt veel mensen, alle soorten mensen, zonder iemand uit te sluiten, maar op een bijzondere manier zorgt hij voor zijn

broers en zussen in het Opus Dei. Het is een "heel mooi, opofferend werk, zonder glans, maar zeer welgevallig aan God en zeer vruchtbaar"^[22], omdat het ook een groot vermenigvuldigend effect heeft. Met bescherming altijd van de vrijheid van ieder, heeft het tot doel de horizon te openen, criteria te helpen formuleren, obstakels aan te wijzen, de juiste middelen aan te geven om ze te overwinnen, vervormingen of afwijkingen in het verloop te corrigeren, en altijd aan te moedigen: zonder ooit het bovennatuurlijke gezichtspunt te verliezen, wat een optimistische uitspraak is, omdat elke christen kan zeggen dat hij alles kan doen met goddelijke hulp (vgl. Fil 4,13)"^[23]. De priester zorgt er vanuit zijn rol van raadgever in geestelijke zaken voor dat alle mensen in hem de nabijheid, het mededogen en de tederheid kunnen vinden van Jezus zelf, die hij vertegenwoordigt^[24].

Tenslotte is de vierde taak waarmee de priester moet bijdragen aan het leven in het Werk, die van een enthousiaste toewijding aan leerstellige vorming, aan de overdracht van het geloof. In onze culturele context is het essentieel om veel energie te steken in dit aspect van de priesterlijke taak. In steeds meer gevallen gaat het om een eerste verkondiging die op zijn beurt vaak een persoonlijke heroverweging van veel kwesties vereist. "De leer is altijd dezelfde, maar de manieren waarop mensen deze kunnen assimileren en de liefde opvatten zijn verschillend"^[25]. Deze zending wordt daarom gerealiseerd met middelen die zich aanpassen aan de behoeften van elk moment: meditaties, lessen, conferenties, seminars, publicaties, interventies in de media of sociale netwerken, enz. De priester heeft een diepgaande intellectuele vorming nodig die zijn geestelijk leven verrijkt en hem in staat stelt een

diepgaande kennis van het geloof met zijn broers en zussen te delen. Deze vorming is niet bedoeld om simpelweg feiten te delen, maar om ieder van hen de nodige hulpmiddelen aan te reiken om een persoonlijke synthese van hun geloof te ontwikkelen en zo iedereen te kunnen verlichten en ook van allen te leren.

Logischerwijs zullen niet alle priesters experts zijn in elk van deze taken, noch zullen zij zich met dezelfde intensiteit tot al deze taken aangetrokken voelen. Op elke plaats worden zorgvuldige inspanningen geleverd om de taken te vinden die het beste bij elke persoon passen, waarbij ook rekening wordt gehouden met de noden van het Werk. Het is duidelijk dat er nog veel meer goede dingen zijn om te doen, maar deze vier taken, verdeeld volgens de persoonlijke kenmerken van elk ervan, vormen de kern van

hun dienstwerk: hierin heiligt de numerair of geassocieerd priester zich en maakt hij zijn broers en zussen tot heiligen. Dit is hun specifieke manier om *hen de voeten te wassen*. "We moeten zijn als de schering die niet zichtbaar is", zei de heilige Jozefmaria, "zodat anderen kunnen schitteren met het weefwerk van goud en fijne zijde van hun deugden, door onszelf in een hoek te plaatsen, zodat jouw broers kunnen schitteren met hun geheiligde beroepswerk, in hun staat en in de wereld"^[26]. Dit alles vereist van de priester een sterk besef van zijn zending en een innige verbondenheid met Christus, vooral wanneer ander werk misschien urgenter, effectiever of aantrekkelijker lijkt. Het zich inzetten voor deze taak impliceert een hernieuwde trouw in het licht van 2 oktober, zoals een ander facet van diezelfde trouw, ook de aanpassing aan de geestelijke en

culturele behoeften van het moment vormt.

Een persoonlijke stijl van seculariteit, eenheid en vrijheid

De priesterlijke identiteit en missie krijgen in ieders leven vorm met eigen toon en wijze, maar leiden tot een concrete pastorale vorm. Het lijdt geen twijfel dat "het feit dat de priesters van de Prelatuur net als de anderen leven volgens de geest van het Werk", wat "betekent dat ze een bepaalde priesterlijke stijl hebben ^[27]: een stijl met kenmerken die we kunnen ontdekken in het priesterschap van de heilige Jozefmaria, door al het eeuwige en universele daarin te ontrafelen. Hoewel er maar één priester is, Jezus Christus, en er maar één priesterschap is waaraan alle priesters van de Kerk te allen tijde deelnemen, is het ook waar dat we in de Kerk verschillende priesterlijke

stijlen aantreffen, afhankelijk van de roeping en de eigen missie van ieder. Bij het schetsen van de stijl van een priester van het Opus Dei kunnen we weer terugkeren naar het beeld van het tapijt. Als we erover nadenken, zijn er in feite veel soorten vloerkleden, en het kiezen ervan kan een ingewikkelde opgave zijn vanwege de enorme diversiteit aan stoffen en materialen waarvan ze zijn gemaakt, de verschillende maten en vormen, enz. Welk type *tapijt* zijn de numerair of geassocieerd priesters?

In dit geval wordt de stijl gekenmerkt door verschillende factoren: het gezinsleven waaraan zij actief deelnemen; de toewijding aan hun broers, zussen en de apostolische taken van het Opus Dei; de concrete spiritualiteit die zijn omgang met God en met andere mensen doordringt, en andere aspecten van hun missie die een bijzonder stempel

drukken op hun priesterschap. Dit zegel mag niet worden opgevat als een mal, als een principe van uniformiteit, omdat elk zijn karakter en persoonlijkheid behoudt. Het is veeleer een stijl die met eenvoud voortkomt uit het charisma dat tot leven komt en dat juist om die reden dat charisma dient.

Misschien is het meest specifieke van deze specifieke stijl echter de seculariteit die de priesters hebben beleefd vóór hun wijding, en die ze niet verliezen door hun priesterschap. Deze seculariteit brengt een manier van denken en verstaan van de werkelijkheid met zich mee, die de heilige Jozefmaria *seculiere mentaliteit* noemde. Dit is onder andere een fundamenteel kenmerk van het priesterambt van numerairs en geassocieerden, omdat de apostolische activiteiten waartoe zij geroepen zijn seculier zijn: geleid door leken en op hen gericht. De

numeraire of geassocieerde priester staat ten dienste van degenen die leiding geven aan deze taken. Hij is een steun voor hen, zonder te proberen een bestuursruimte in te nemen die niet typerend is voor deze seculiere mentaliteit. Juist vanwege zijn liefde voor het priesterschap en voor deze karakteristieke seculariteit adviseerde de heilige Jozefmaria de priesters "zich nooit te mengen in wereldlijke zaken. Het zijn de leken, ieder naar zijn geweten, die zorg dragen voor de dingen van de aarde"^[28]. Op deze manier kunnen priesters het risico van klerikalisme beter voorkomen en de persoonlijke vrijheid van leken bevorderen.

De typerende stijl van de numeraire of geassocieerde priester wordt ook sterk gekenmerkt door de missie om *een instrument van eenheid* te zijn op de plaats waar hij is, vooral in de centra van het Werk en van waaruit het in sommige gevallen wordt

bestuurd. Het hart van de priester leert van Jezus om alle mensen met plezier te dienen, ervoor te zorgen dat ze dichterbij de Heer komen zonder gehecht te raken aan degene die slechts Zijn instrument is, en te waken "met al zijn kracht dat er nooit gesloten groepen of eilanden ontstaan"^[29] rondom hem. Priesters doen geen persoonlijk werk: zij zijn zich ervan bewust dat zij door het Opus Dei het werk van Christus in de wereld tot stand brengen. De zielen zijn in hun handen, maar ze behoren hen niet toe: ze zijn van God.

Omdat zijn hart zo groot is als dat van Christus, schreef de heilige Jozefmaria tegelijkertijd dat iedere priester die zijn zoon is "geen genoeg kan nemen met het vervullen van de apostolische opdrachten die hem zijn gegeven. Je moet initiatief hebben (...)"^[30]. Dit geldt des te meer op plaatsen waar weinig christenen zijn of waar de

activiteiten van het Opus Dei een minder absorberende tijdsbesteding vergen. "Het is niet onze stijl om met onze armen over elkaar te wachten tot de zielen komen"^[31], want dat was ook niet de aanpak van Jezus: in het Evangelie zien we hoe de Heer op zoek gaat naar zielen. Hij wacht niet tot ze naar hem komen; Hij gaat naar waar de mensen zijn: naar de dorpspleinen, naar de oever van het meer, in de tempel.

Door te handelen "met initiatief om een overvloedig priesterlijk werk te hebben"^[32] houdt de numerair of geassocieerd priester er, zoals logisch is, rekening mee dat zijn eerste zorg verband houdt met het bevorderen van het inwendig leven en het apostolaat van alle leden van het Werk. Om dit laatste te bereiken, heeft hij niet alleen altijd ten dienste gestaan van de prelatuur van het Opus Dei, de prelaat en zijn vicarissen gehoorzaamd zoals iedere

priester, maar rekent ook met de steun en de raad van de directeuren van deze activiteiten. Aan de andere kant "werken ze, voor zover mogelijk, ook mee aan diocesane activiteiten"^[33]. Het is iets natuurlijks, omdat de priester van het Opus Dei zichzelf seculier weet, net als zijn diocesane broeders, zowel door mentaliteit als door vorming. Om deze reden zal hij verbonden zijn door vriendschapsbanden met andere priesters en met hen samenwerken, wanneer zijn eigen werk het toelaat, door zich aan te bieden om biecht te horen of te helpen bij de verschillende activiteiten die in de parochies worden uitgevoerd. Kortom, de apostolische transcendentie is groot van de priester die zich op de plaats bevindt waar hij geroepen is en die tegelijkertijd niet bang is om zichzelf in nieuwe apostolische uitdagingen te storten, wat zijn leven

ingewikkelder maakt uit liefde voor de Heer.

* * *

"Veel grote dingen hangen af van de priester: we hebben God, we brengen God, we geven God"^[34]. Dit is de gigantische zending die de Heer die nacht in de Bovenzaal toevertrouwde aan de eerste priesters van zijn Kerk. Alvorens dat te doen, wilde Hij in hun hart de enige houding griffen die het priesterlijke dienstwerk mogelijk maakt: bukken, knielen, als de geringste, om de voeten van anderen te wassen. Dat is de voornaamste leerschool voor het beleven van een heilig priesterschap, geroepen om de Kerk te bezielen vanuit het charisma dat God voor het Opus Dei wilde. In deze missie staat geen enkele priester alleen, omdat Maria, "moeder van de priesters"^[35], naar hen luistert als ze haar zoeken en haar hulp nodig hebben.

[1] Dit artikel gaat dieper in op de roeping van numerairs en geassocieerden die tot priester gewijd zijn. Het gaat niet in op de andere priesters, ook “met het charisma van 2 oktober”, die echter in een particuliere kerk geïncardineerd zijn en altijd ten dienste blijven van haar.

[2] Vgl. J. L. González – J. Aurell, "Josemaría Escrivá en los años treinta: los sacerdotes amigos», *Studia et Documenta*, vol. 3, 2009, blz. 41-106.

[3] Dit zijn de brieven nummers 10, 25 en 26, respectievelijk gedateerd 2 februari 1945, 28 maart 1955 en 8 augustus 1956, en uiteindelijk verzonden in 1966, 1964 en 1966, in deze volgorde.

[4] H. Jozefmaria, “Priester voor de eeuwig”, in *De liefde tot de Kerk*, nr. 35.

[5] P. Berglar, *Opus Dei. Vida y obra del fundador Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, Madrid, 1987, blz. 216.

[6] H. Jozefmaria. *Brief 10*, nr. 17.

[7] H. Jozefmaria, *Persoonlijke aantekeningen*, nr. 127. Vgl. A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. 1, Rialp, Madrid, 1997, blz.. 117.

[8] H. Jozefmaria, *Brief 26*, nr. 1. Enkele jaren later zou het Tweede Vaticaans Concilie dit begrip van het priesterschap benadrukken: door de wijding en door de zending die zij hebben ontvangen worden de priesters “door de heilige wijding en door de zending, die zij van de bisschoppen ontvangen, geplaatst in de dienst van Christus, Leraar, Priester en Koning” (Decr. *Presbyterorum Ordinis*, nr. 1).

[9] P. Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, 4e ed., Madrid, 1994, blz. 69.

[10] F. Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, nr. 21.

[11] Vgl. F. Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, nr. 21.

[12] H. Jozefmaria, *Brief 26*, nr. 7.

[13] F. Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, nr. 20. Vgl. Wetboek van Canoniek Recht, c. 295 *in fine*.

[14] F. Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, nr. 20.

[15] H. Johannes Paulus II, Enc. *Ecclesia de Eucharistia*, nr.1.

[16] H. Jozefmaria, *Brief 26*, nr. 30.

[17] H. Jozefmaria, *A solas con Dios*, nr. 259.

[18] H. Jozefmaria, Brief 28 januari 1975, geciteerd in E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, vol. 2, Rialp, Madrid 2011, blz. 301.

[19] Vgl. Tweede Vaticaanse Concilie, Decreet *Presbyterorum Ordinis*, nr. 4.

[20] De verkondiging kan verschillende vormen aannemen: een leerstellige les, een lezing, een homilie, een meditatie, enz. Het zijn verschillende genres, met verschillende doeleinden die verschillende benaderingen en methoden met zich meebrengen. Aan de andere kant bedienen leken zich ook van het Woord van God in het leven van het Opus Dei, maar dan in situaties waarin het priesterambt niet vereist is, zoals in de Kring, het evangeliecommentaar, vormingsgesprekken, enz.

[21] H. Jozefmaria, *Brief* 26, nr. 35.

[22] *Ibid.*, nr. 35.

[23] *Ibid.*, nr. 37.

[24] Vgl. Franciscus, Toespraak op een symposium over het priesterschap, 17 februari 2022.

[25] H. Jozefmaria, *Brief 26*, nr. 38.

[26] *Ibid.*, n. 8.

[27] Mgr. Fernando Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, nr. 20.

[28] H. Jozefmaria, *Brief 26*, n. 51.

[29] H. Jozefmaria. *Brief 10*, n. 32.

[30] H. Jozefmaria, *Brief 26*, n. 35.

[31] *Ibid.*

[32] F. Ocáriz, Pastorale brief, 28 oktober 2020, n. 21.

[33] *Ibid.*

[34] H. Jozefmaria, *Brief 26*, n. 17.

^[35] Paus Franciscus, homilie, 29 maart 2018.

José Manuel Antuña, Andrés Cárdenas, Gerard Jiménez

---

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl/
article/numerair-of-geassocieerd-
priester-zodat-anderen-kunnen-
schitteren/](https://opusdei.org/nl/article/numerair-of-geassocieerd-priester-zodat-anderen-kunnen-schitteren/) (5-4-2025)